

АЛКАТРАС
и
КОСТИТЕ НА ПИСАРЯ

**АКАТРАС
и
КОСТИТЕ НА ПИСАРЯ**

**БРАНДЪН
САНДЕРСЪН**

Артлайн Студиос
София, 2022

Brandon Sanderson
ALCATRAZ VS. THE SCRIVENER'S BONES
copyright © 2008 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Illustrations copyright © 2016 by Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

АЛКАТРАС И КОСТИТЕ НА ПИСАРЯ

Студиото на А 2022

Всички права запазени.

Автор: Брандън Сандерсън

Превод: © 2022 Деница Иванова Райкова

Редактор: Полина Павлинова

Коректор: Славена Балалова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-274-0

*На Лорън, която по някакъв начин съумява да бъде
едновременно бебето на семейството и най-отговорната
от всички ни.*

Предисловие от автора

Аз съм лъжец.

Осъзнавам, че може и да не повярвате това. Всъщност надявам се да не повярвате. Това не само би направило изказването особено иронично, но и означава, че ви предстои голямо падане.

Виждате, знам, че вие, жителите на Свободните кралства, сте чували истории за мен. Навярно сте гледали едно-две документални предавания за живота ми на силематичен екран. Наясно съм защо може и да не повярвате, че съм лъжец. Вероятно си мислите, че просто се правя на скромен.

Мислите си, че ме познавате. Слушали сте разказвачите на истории. Говорили сте с приятелите си за моите подвизи. Чели сте книги по история и сте чували хвалителите да разказват за героичните ми дела. Проблемът е, че единствените хора, които са по-големи лъжци от самия мен, са хората, които обичат да говорят за мен.

Вие не ме познавате. Не ме разбирате. И със сигурност не би трябвало да вярвате на това, което четете за мен. Освен, разбира се, на това, което четете в тази книга, понеже то ще съдържа истината.

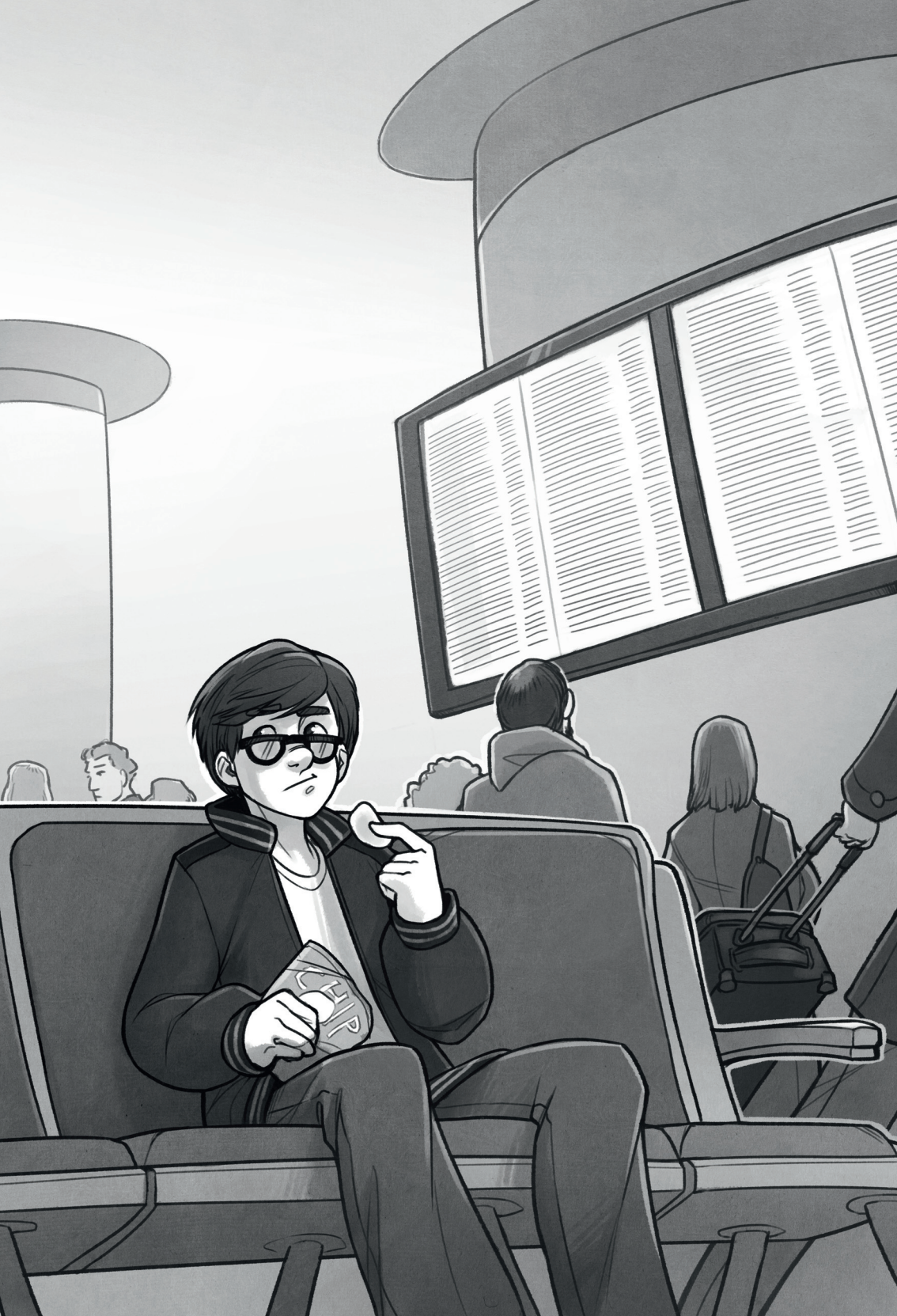
Сега, нека се обърна към жителите на Притихналите земи. Това означава онези от вас, които живеят на места като Канада, Европа или Америките.

Нека това, че тази книга прилича на фентъзи творба, не ви заблуждава! Подобно на предишния том, публикуваме тази книга като художествена измислица в Притихналите земи, за да я скрием от Библиотекарите.

Това не е художествена измислица. В Свободните кралства – земи като Мокиа и Налхала – тя ще бъде публикувана открито като автобиография. Защото е именно това. Собствената ми история, разказана – за пръв път, за да докажа какво всъщност се случи.

Поне веднъж възнамерявам да сложа край на лъжите. Поне веднъж възнамерявам да видя истината напечатана. Казвам се Алкатрас Смедри и ви приветствам във втория том от историята на живота ми.

Дано го намерите за просветляващ.

Глава

1

Ието ме, седях отпуснат в стола си и чаках на мърляв терминал на летището, като гъвчех разсеяно пакет стар чипс.

Не началото, което очаквахте, нали? Вероятно мислехте, че ще започна тази книга с нещо вълнуващо. Сцена, включваща зли Библиотекари, навярно нещо с олтари, Оживотворени или поне няколко картечници.

Съжалявам, че ви разочаровам. Няма да е първият път, в който го правя. Това обаче е за ваше добро. Нали разбирате, реших да се променя. Последната ми книга беше ужасно нечестна – започнах я с напрегната, заплашителна екшън сцена. После се отклоних от нея и оставих читателя да виси, зачуден и раздразнен.

Обещавам вече да не съм така лъжлив в писането си. Няма да използвам „висящи финали“ или други

номера, за да ви накарам да продължавате да четете. Ще бъда спокоен, почтителен и напълно прям.

О, между другото. Споменах ли, че докато чаках на онова летище, вероятно бях в най-голямата опасност, пред която съм се изправял в целия си живот?

Изядох още едно късче престоял чипс.

Ако бяхте минали край мен, докато седях там, вероятно щяхте да помислите, че изглеждам като типично американско момче. Бях на тринайсет години и имах тъмнокафява коса. Носех торбести джинси, зелено яке и бели маратонки. През последните няколко месеца бях започнал да ставам малко по-висок, но се вписвах в средните норми за възрастта ми.

Всъщност единственото необичайно нещо у мен бяха сините очила, които носех. Не бяха слънчеви очила, по-скоро приличаха на старчески очила за четене, само че с бебешкосин оттенък.

(Все още смятам тази страна от живота си за ужасно нечестна. По някаква причина колкото по-мощен е един чифт Окулаторски Лещи, толкова по-малко яко изглежда обикновено. Развивам теория по въпроса – Законът за непропорционалната скапаност на лещите.)

Сдъвках още едно късче чипс. *Хайде...*, помислих си. *Къде си?*

Дядо ми, както обикновено, закъсняваше. Вярно, не можеше *изцяло* да бъде обвиняван за това. Левънхърт Смедри в края на краищата е Смедри. (Фамилното име ясно разкрива всичко.) Подобно на всички от рода Смедри, той има магичен Талант. Неговият е способността като по магия да закъснява за уговорки.

Докато повечето хора биха сметнали това за огромно неудобство, ние от семейство Смедри уме-

ем да използваме Талантите си в наша полза. Дядо Смедри например често закъснява за неща като огнестрелни рани и бедствия. Неговият Талант му е спасявал живота в многобройни случаи.

За нещастие, той е склонен да закъснява и през останалото време. Мисля, че използва Таланта си като оправдание дори когато вината не е в него. Няколко пъти се опитвах да го предизвикам по този въпрос, но винаги се провалях. Той просто закъсняваше за хокането и следователно звукът така и не стигаше до него. (Освен това, според дядо Смедри, едно хокане си е бедствие.)

Прегърбих се още малко в стола, като се опитвах да не бия на очи. Проблемът беше, че всеки, който знаеше какво да търси, можеше да види, че нося Окулаторски Лещи. В този случай моите бебешкосини очила бяха Куриерски Лещи – обичаен тип Лещи, който позволява на двама Окулатори да общуват на късо разстояние. С дядо ги бяхме използвали успешно през последните няколко месеца, докато бягахме и се криехме от агенти на Библиотекарите.

Малцина в Притихналите земи разбират силата на Окулаторските Лещи. Повечето от хората, които вървяха през летището, си нямаха и понятие от неща като Окулатори, силиматична технология и сектата от зли Библиотекари, които тайно управляват света.

Да. Правилно прочетохте. Злите Библиотекари контролират света. Държат всички в невежество, като ги учат на лъжи на мястото на историята, географията и политиката. За тях това е нещо като шега. Защо иначе според вас Библиотекарите са се кръстили така на английски?

Librarians. LIE-brarians*. Лъжливи.

Сега звучи очевидно, нали? Ако искате да се плеснете по челото и да изругаете силно, давайте. Мога да почакам.

Изядох още едно парченце чипс. Дядо Смедри трябваше да се е свързал с мен чрез Куриерските Лещи преди повече от два часа. Ставаше късно, дори за него. Огледах се наоколо, като се опитах да определя дали в тълпата на летището има агенти на Библиотекарите.

Не успях да забележа такива, но това не означаваше нищо. Знаех достатъчно, за да съм наясно, че невинаги можеш да разпознаеш Библиотекар, като го погледнеш. Макар някои да се обличат подобаващо за ролята – очила с рогови рамки за жените, папишонки и жилетки за мъжете – други изглеждат напълно нормално, сливащи се с обикновените жители на Притихналите земи. Опасни, но незабележими. (Донякъде като онези размирници, дето четат фентъзи романи.)

Налагаше се да взема трудно решение. Можех да продължа да нося Куриерските Лещи, които щяха да ме бележат като Окулатор пред агентите на Библиотекарите. Или можех да ги сваля и следователно да изпусна съобщението на дядо Смедри, когато се приближеше достатъчно, за да се свърже с мен.

Ако се приближеше достатъчно, за да се свърже с мен.

До мястото, където седях, се придвижи група хора, метнаха багажа си на няколко реда столове и забърбиха за забавянията заради мъглата. Напрегнах

* Игра на думи – от английските думи *lie* (лъжа) и *librarians* (библиотекари). – Б.рег.

се, като се питах дали са агенти на Библиотекарите. Три месеца бягане бяха оставили у мен чувството на безпокойство.

Но това бягане беше приключило. Скоро щях да се измъкна от Притихналите земи и най-накрая да посетя родината си, Налхала, едно от Свободните кралства. Място, за чието съществуване жителите на Притихналите земи дори не знаеха, макар то да се намираше на обширен континент, разположен в Тихия океан между Северна Америка и Азия.

Никога преди не го бях виждал, ала бях чувал истории и бях виждал технология от Свободните кралства. Коли, които можеха да се движат сами, пясъчни часовници, които можеха да отмерват времето, в която и посока да ги обърнеш. Копнеех да стигна до Налхала – макар че по-отчаяно исках да се измъкна от контролираните от Библиотекарите земи.

Дядо Смедри не беше обяснил точно *как* смята да ме измъкне или дори защо се срещаме на летището. Струваше ми се невероятно да има полети до Свободните кралства. Въпреки това, независимо от начина, знаех, че бягството ни вероятно няма да е лесно.

За щастие, имах няколко неща на моя страна. Първо, бях Окулатор и имах достъп до някои доста мощни Лещи. Второ, имах дядо, който беше опитен в избягването на агенти на Библиотекарите. Трето, знаех, че Библиотекарите обичаха да не се набиват на очи, макар тайно да управляваха по-голямата част от света. Вероятно не беше нужно да се притеснявам за полицията или охраната на летището – Библиотекарите нямаше да искат да ги замесват, понеже така щяха да рискуват да разкрият конспирацията пред твърде нископоставени хора.

Освен това имах Таланта си. Но... ами, не бях наистина сигурен дали това е предимство, или не. Той...

Застинах. В зоната за чакащи на изхода до моя стоеше мъж. Беше с костюм и слънчеви очила. И се взираше право в мен. Щом го забелязах, се извърна с твърде небрежно изражение.

Тъмните очила вероятно означаваха Воински Лещи – един от малкото видове Лещи, които един не-Окулатор може да използва. Вдървих се: мъжът май си мърмореше под нос.

Или говореше в радиопредавател.

Разбивашо се стъкло!, помислих си, като станах и метнах на гръб раницата си. Залъкатуших из тъпната, като оставих изхода зад себе си, и вдигнах длан към очите си, с намерението да смъкна Куриерските Лещи.

Но... какво ако дядо Смедри се опиташе да се свърже с мен? Нямаше начин да успее да ме намери в претъпканото летище. Трябваше да остана с Лещите.

Чувствам се дължен тук да прекъсна действието, за да ви предупредя, че често прекъсвам действието, за да споменавам тривиални неща. Това е един от лошите ми навици, който, заедно с носенето на различни чорапи, кара хората доста да се гразнят. Не съм виновен аз обаче, честно. Виня обществото. (За чорапите, имам предвид. Това с прекъсването на действието си е *изцяло* по моя вина.)

Забързах крачка, като държах главата си наведена и не свалях Лещите. Не бях стигнал далече, преди да забележа група мъже с черни костюми и розови папионки да стоят на движеща се пътека, типична за летищата, малко пред мен. Придружаваха ги няколко униформени охранители.

Замръзнах. *Дотук с мисълта, че не е нужно да се притеснявам за полицията...* Опитах се да сдържа паниката си, като се обърнах – възможно най-незабележимо – и забързах в другата посока.

Трябваше да осъзная, че правилата ще започнат да се променят. Библиотекарите бяха прекарвали три месеца, преследвайки дядо Смедри и мен. Може и да не им беше приятна мисълта да замесват местните сили на реда, но мисълта да ни изгубят им беше още по-неприятна.

От другата посока идваше втора група агенти на Библиотекарите. Поне дузина воини с Лещи, вероятно въоръжени със стъклени мечове и други високотехнологични оръжия.

Имаше само едно нещо, което да направя.

Влязох в тоалетната.

Там имаше множество хора, които си вършеха работата. Втурнах се към задната стена. Оставах раницата си да падне на земята, после опрях гвете си ръце в плочките на стената.

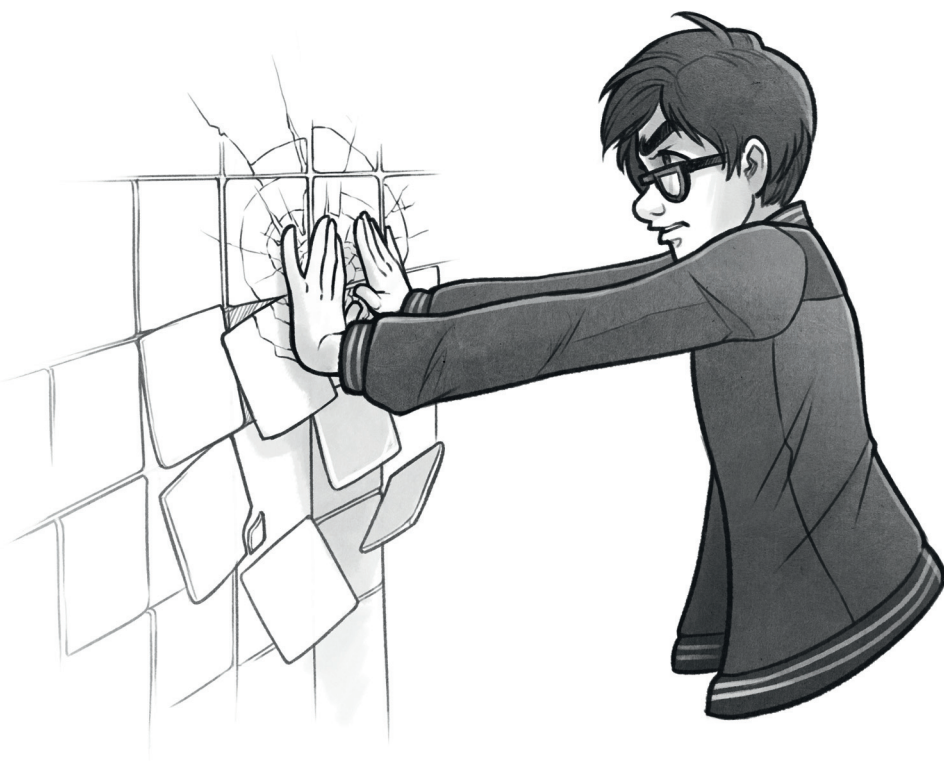
Двама мъже в тоалетната ме погледнаха странно, но бях свикнал с такива погледи. Хората ми бяха отправяли странни погледи през по-голямата част от живота ми – какво друго бихте очаквали за хлапе, което редовно чупи не чак толкова чупливи неща? (Веднъж, когато бях на седем, моят Талант реши да чупи късове бетон, докато стъпвах по тях. Оставях зад себе си редица от счупени квадрати от тротоара, като следите от стъпките на някакъв грамаден робот убиец – с марафонки трийсет и седми номер.)

Затворих очи и се концентрирах. Преди бях оставял Таланта си да управлява живота ми. Не бях

знаел, че мога да го контролирам – дори не бях убеден, че е истински.

Пристигането на дядо Смедри преди три месеца бе променило всичко това. Докато ме влачеше да проникваме в библиотека и да си върнем Пясъците на Рашид, той ми бе помогнал да науча, че мога да *използвам* Таланта си, вместо просто да бъда използван от него.

Фокусирах се и два еднакви изблика на енергия се задвижиха с пулсиране от гърдите ми и надолу по ръцете ми. Плочките пред мен започнаха да падат свободно, разбивайки се, щом се удареха в земята, подобно на редица ледени висулки, съборени от парпет. Продължих да се фокусирам. Хората зад мен извикаха. Библиотекарите щяха да ме настигнат всеки момент.

Цялата стена се разби и падна далече от мен. Във въздуха запръска водна струя. Не се спрях да погледна назад към викащите мъже, а вместо това посегнах назад и си грабнах раницата.

Презрамката се откъсна. Изругах тихо и хванах другата. Тя също се откъсна.

Талантът. Благословия и проклятие. Вече не му позволявах да ме управлява – но и не го контролирах истински. Беше сякаш с Таланта имахме съвместно попечителство над живота ми: вземах го всеки втори уикенд и на някои празници.

Оставих раницата. Лещите ми бяха в джобовете на якето, а те бяха единствените истински ценни неща, които притежавах. Скочих през дупката, като претичах през отломките и се вмъкнах в търбуха на летището. (Хмм. Вън от тоалетната и право вътре в търбуха – донякъде обратно на нормалния път.)

Намирах се в някакъв сервизен тунел, зле осветен и още по-зле почистен. Търчах напред по тунела в продължение на няколко минути. Мисля, че сигурно съм оставил терминала зад гърба си и съм минал през коридор за достъп до друга сграда.

В края имаше няколко стъпала, които водеха към голяма врата. Чух зад гърба си виковете и рискувах да хвърля поглед. Група мъже търчаха наголу по коридора към мен.

Завъртях се и гръпнах гръжката на бравата. Вратата беше заключена, но вратите винаги са били една от специалностите ми. Топката на бравата падна, метнах я през рамо в небрежно, импровизирано движение. После отворих вратата с ритник и нахълтах в просторен хангар.

Над мен се извисяваха масивни самолети с тъмни предни стъкла. Поколебах се, като погледнах към огромните возила, чувствайки се смален на фона на едри зверове.

Отърсих се от вцепенението. Библиотекарите още бяха зад мен. За щастие, изглеждаше, че в този хангар няма хора. Затръшнах вратата, после сложих ръка върху ключалката, като използвах Таланта си да я счупя така, че резето да заяде. Прескочих паркета и се приземих върху редица ниски стъпала, които водеха към пода на хангара.

Когато стигнах до дъното, краката ми оставиха следи по пращната земя. Да изтичам навън на пътята, ми се струваше като лесен начин да си навлека арест, предвид сегашното състояние на охраната по летищата. Да се скрия обаче, също ми се струваше рисковано.

Това всъщност беше сполучлива метафора за живота ми. Изглежда, каквото и да правех, в крайна сметка се озовавах в по-голяма опасност от преди. Човек би казал, че постоянно се мятам „от трън, та на глог“, както обикновено казват в Притихналите земи.

(Може да се отбележи, че жителите на Притихналите земи не са много изобретателни с идиомите. Аз лично казвам: „От трън, та на глог и оттам право в смъртоносната яма с акули, които размахват верижни триони с прикрепени на тях ковенца убийци“. На това обаче е трудно да му хванете края.)

По вратата заблъскаха юмруци. Хвърлих поглед към нея, после взех решение. Щях да се опитам да се скрия.

Затичах към малка врата в стената на хангара. Около нея блестяха тънки ивици светлина и предположих, че извежда на пистата. Внимавах да оставя големи, дълги следи от стъпки в прахта. После – след като направих фалшивата следа – скочих върху някакви кашони, минах през тях, после скочих на земята.

Вратата се тресеше, докато мъжете удряха. Нямаше да издържи дълго. Смъкнах се до колелото на един „747“ и свалих Курiererските Лещи. После бръкнах в якето. Бях пришил няколко предпазни джоба на вътрешната страна и всеки беше подплатен със специална материя от Свободните кралства, за да предпазва Лещите.

Измъкнах чифт очила със зелени Лещи и си ги сложих.

Вратата избухна.

Не ѝ обърнах внимание, като вместо това се фокусирах върху пода на хангара. После задействах Лещите. От лицето ми незабавно изригна бърз порив на вятър. Повя по пода и заличи някои от следите от стъпки. Буреносни Лещи – подарък от дядо Смедри в седмицата след първото ни проникване в библиотека.

Докаато Библиотекарите минаат през вратата, като ругаеха и мърмореха, бяха останали само следите от стъпки, които *исках* да видят. Сгуших се до колелото, като съдържах дъха си и се опитвах да успокоя тупкащото си сърце, когато чух надолу по стъпалата да се изсипва отряд войници и полицаи.

Тогава си спомних Огненосните Лещи.

Надникнах над колелото на онзи „747“. Библиотекарите се бяха вързали на номера ми и се движеха по

пода към вратата, която извеждаше от хангара. Не вървяха толкова бързо, колкото би ми се искало обаче и някои хвърляха подозрителни погледи наоколо.

Сниших се отново, преди да успеят да ме забележат. Пръстите ми напипаха Огненосната Леща – беше ми останала само една – и колебливо я извадих. Беше напълно прозрачна, само с една червена точка в центъра.

Когато се задействаше, изстрелваше супергорещ изблик от енергия – нещо като лазер. Можех да я насоча срещу Библиотекарите. Те в крайна сметка се бяха опитали да ме убият в няколко различни случая. Заслужаваха си го.

Поседях за миг, после тихо прибрах Лещата обратно в джобчето ѝ и вместо това си сложих отново Куриерските Лещи. Ако сте чели предишния том на тази автобиография, ще сте наясно, че имах свои представи за героизма. Героят не беше типът човек, който насочва лазер от чиста енергия в гърбовете на отряд войници особено когато този отряд включва невинни охранители.

Чувства като това в крайна сметка ме вкараха в много неприятности. Вероятно помните какво ще се случи с мен – споменах го в първата книга. В крайна сметка ще бъда завързан върху олтар, направен от остарели енциклопедици, докато членове на култа от Библиотекарския орден на Разбитата Леща се готвят да проляят Окулаторската ми кръв в нечестива церемония.

Дотам ме докара героизмът. По ирония, освен това ми спаси живота онзи ден в хангара на летището. Нали разбирате, ако не си бях сложил Куриерските Лещи, щях да изпусна онова, което последва.

Алкатрас?, внезапно запита един глас в ума ми.

Гласът едва не ме накара да извикам от изненада.

Ъв, Алкатрас? Ехо? Някой слуша ли?

Гласът беше неясен и неразличим и не беше гласът на дядо. Въпреки това *идваше* от Куриерските Лещи.

О, да му се не види!, рече гласът. *Ъм, никога не ме е бивало с Куриерските Лещи.*

Ту ставаше ясен, ту заглъхваше, все едно някой говореше по радиостанция, която нямаше особено добър обхват. Не беше дядо Смедри, но в онзи момент бях готов да рискувам и да говоря с който там беше.

– Тук съм! – прошепнах, като задействах Лещата.

Пред мен изплува замъглено лице, което кръжеше като холограма във въздуха. Беше на тийнейджърка с тъмнокафява кожа и черна коса.

Ало?, попита тя. *Има ли някой? Можеш ли да говориш по-високо или нещо от този род?*

– Всъщност не – изсъсках, като хвърлих поглед към Библиотекарите. Повечето бяха излезли, но, изглежда, на една малка група мъже беше възложено да претърсят хангара. Най-вече охранители.

Ъм... добре, каза гласът. *Ъв, кой е там?*

– Ти кой мислиш, че е? – попитах раздразнено. –
Аз съм Алкатрас. Ти коя си?

О, аз... – обрзът, а също и гласът, станаха неясни за момент... – *изпратена да те прибера. Съжалявам! Ъв, къде си?*

– В един хангар – казах. Един от охранителите застана нащрек, после извади пистолет и го насочи в моята посока. Беше ме чул.

– Разбиващо се стъкло! – изсъсках и отново се сниших.

Наистина не бива да ругаеш така, знаеш ли..., каза момичето.

– Благодаря – изсъсках възможно най-тихо. – Коя си ти и как смяташ да ме измъкнеш оттук?

Последва пауза. Кошмарна, ужасна, дълга, гразнеща, вбесяваща, смъртоносна, изнервяща, невероятно многословна пауза.

Аз... всъщност не знам, каза момичето. *Аз – чакай само секунда. Бастил казва, че е най-добре да изтичаш някъде на открито, после да ни дадеш сигнал. Там долу е прекалено мъгливо. Всъщност не виждаме кой знае какво.*

Там долу ли?, помислих си. И все пак, ако Бастил беше с това момиче, това ми се струваше добър знак. Въпреки че Бастил вероятно щеше да ме нахока, заето си навлякох толкова много неприятности, все пак имаше навика да се справя много добре с това, което вършеше. Да се надяваме, че това щеше да включва и спасяването ми.

– Хей! – възкликна един глас. Обърнах се настрана и се взрях в един от охранителите. – Намерих някого.

Време е да разчупим нещата, помислих си, като поех дълбоко дъх. После запратих взрив от чупеца мощ в колелото на самолета.

Сниших се и се отдръгнах, скачайки на крака, докато от колелото на самолета с пукот се посипаха гайки за затягане. Охранителят вдигна пистолета, но не стреля.

– Застреляйте го! – нареди мъж в черен костюм – Библиотекарят, който стоеше и ръководеше положението от едната страна на стаята.

– Няма да застрелям *дете* – възрази охранителят. – Къде са тези терористи, за които говорехте?

Добър човек, помислих си, докато се втурвах към

предния край на хангара. В този момент колелото на самолета съвсем падна и предната половина на самолета се разби в паважа. Мъжете извикаха изненадано, а охранителите се сншиха, за да се прикрият.

Библиотекарят в черно грабна пистолет от един от обърканите охранители и го насочи към мен. Аз само се усмихнах.

Пистолетът, разбира се, се разпадна в мига щом Библиотекарят дръпна спусъка. Моят Талант ме предпазва, когато може – и колкото повече подвижни части има едно оръжие, толкова по-лесно е да го счупя. Натиснах с рамо масивните врати на хангара и запратих в тях шокова вълна от разбиваща мощ. Винтове, гайки и болтове се посипаха около мен като гъжд и се удариха в земята. Няколко охранители надникнаха иззад кашоните.

Цялата предна страна на хангара рухна, като падна далече от мен и се удари в земята отвън с отекващ трясък. Поколебах се, шокиран, макар че това беше точно каквото исках да се случи. В хангара около мен започна да се промъква извиваща се мъгла.

Изглежда, Талантът ми ставаше още по-мощен. Преди бях чупил неща от рода на саксии и чинии, с много рядкото изключение на нещо по-голямо – например бетона, който бях разбил, когато бях на седем. Нямаше *нищо* като това, което правех напоследък: да свалям колела на самолети и да карам цели врати на хангари да падат. Не за пръв път се запитах точно колко много можах да счупя, ако наистина се налагаше.

И колко много можеше да счупи Талантът, ако *сам* решеше, че иска.

Нямаше време да размишлявам върху това, понеже Библиотекарите отвън бяха забелязали суматата. Стояха, черни на фона на обедната мъгла, и гледаха назад към мен. Повечето се бяха разпръснали в двете страни и затова единствената посока, в която ми оставаше да тръгна, беше право напред.

Втурнах се навън по мократа настилка на пистата, като тичах с все сила. Библиотекарите закрещяха, а няколко се опитаха – *напълно* безрезултатно – да стрелят по мен с пистолети. Трябваше да знаят, че е безсмислено. В тяхна защита: малцина – дори Библиотекарите – са свикнали да си имат работа с такъв могъщ Смедри като мен. Срещу други, може би няколко изстрела щяха да попаднат в целта, преди нещо да се обърка. Огнестрелните оръжия не са *напълно* безполезна в Свободните кралства, просто са много по-малко мощни.

Стрелбата – или липсата на такава – ми откупи само няколко секунди. За нещастие, на пътя ми имаше двама Библиотекари.

– Готови! – изкрещях в Куриерските Лещи. После ги смъкнах рязко и сложих Буреносните Лещи. Съсредоточих се възможно най-силно, като издухах порив на вятъра от очите си. И двамата Библиотекари бяха съборени на земята и аз ги прескочих.

Други Библиотекари забикаха изотзад и се впузнаха да ме преследват, когато излязох на една писта. С пъхтене бръкнах в един джоб и измъкнах Огненосната Леща. Завъртях се и я задействах.

Тя засия. Групата Библиотекари рязко спря. Знаеха достатъчно, за да разпознаят тази Леща. Протегнах я, после я насочих нагоре във въздуха. Тя из-

стреля нагоре струя червена огнена светлина, която прониза мъглата.

Остава и това да не е достатъчен сигнал, помислих си. Библиотекарите се събраха заедно, като очевидно се готвеха да се втурнат към мен, независимо от Лещата. Приготвих Буреносните Лещи, като се надявах, че мога да ги използвам, та чрез поривите на вятъра да удържа Библиотекарите за достатъчно време, че Бастил да ме спаси.

Библиотекарите обаче не нападнаха. Стоях, неспокоен, Огненосната Леща все още бълбаше огън във въздуха. Какво чакаха?

Библиотекарите се разделиха и една тъмна фигура – очертана като силует в мътната мъгла – се загаде през тях. Не можех да видя кой знае какво, но нещо у тази фигура просто откровено не беше *наред*. Беше по-висока от другите с цяла глава, а едната ѝ ръка беше няколко фута по-дълга от другата. Главата ѝ беше безформена. Може би нечовешка. Определено опасна.

Потреперих и неболно отстъпих назад. Тъмната фигура вдигна костеливата си ръка, сякаш насочваше пистолет.

Ще се справя, казах си. Пистолетите са безполезни срещу мен.

Във въздуха се разнесе пукот, после Огненосната Леща избухна в пръстите ми, уцелена безпогрешно от куршума на създаването. Изкрещях и смъкнах ръка.

Да простреля Лещата ми вместо мен. Това е по-умно от другите.

Тъмната фигура тръгна напред и на част от мен ѝ се искаше да почака, за да види какво прави ръката

и главата на това създание толкова безформени. Останалата част от мен беше чисто и просто ужасена. Фигурата започна да тича и това беше достатъчно. Постъпих умно (понякога съм способен на това) и хукнах надалече възможно най-бързо.

В един миг сякаш бях гръпнат назад. Вятърът свиреше странно в ушите ми, а всяка стъпка ми се струваше далеч по-трудна, отколкото би трябвало. Започнах да се потя и скоро стана трудно дори да ходя.

Нещо изобщо, ама изобщо, не беше наред. Докато продължавах да се движа, заставайки се да вървя напред въпреки странната сила, която ме теглеше назад, започна да ми се струва, че мога да *почувствам* тъмното нещо зад мен. Можех да го усетя, покварено и зло, как се приближава все повече и повече.

Едва можех да помръдна. Всяка. Стъпка. Ставаше. По-трудна.

Недалеч пред мен по настилката на пистата се спусна въжана стълба. Извиках и се хвърлих към нея, като я улових. Тезиестта ми сигурно

беше подсказала на онези отгоре, че съм стъпил на стълбата, защото внезапно тя бе рязко дръпната нагоре, като ме повлече със себе си и рязко ме освободи от каквато там сила ме възпираше. Почувствах как натискът намалява и когато хвърлих поглед надолу, издишах от облекчение.

Фигурата още стоеше там, неразличима в мъглата, само на няколко стъпки от мястото, където бях преди. Взря се в мен, когато ме издигнаха на сигурно място, докато земята и създаването изчезнаха в мъглата.

Изпуснах въздишка с облекчение и се отпуснах върху дървото и въжето. Няколко мига по-късно аз и стълбата ми бяхме издърпани от мъглата и излязохме на открито.

Погледнах нагоре и видях навярно най-удивителната гледка, която бях зървал през целия си живот.

